

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΑΣ

ΣΤΗΝ Αργεντινά συμβαίνουν πάντα πολύ περίεργα πράγματα. Εκεί εξακολουθούν οι άνδρες να μαζαρώνονται για τις γυναίκες και αυτές πάλι ξεμαλλιάζονται για τους φίλους τους. Κι' όμως εκεί συνέβη σε μένα η ακόλουθη ιστορία, την οποία βιολογώ δι' πάντα την διηγήσιμιά μ' ελκυστική. Βλέπετε, όλοι οι άνθρωποι έχουν τον έγωισμό τους κι' εγώ, φυσικά, δεν θ' άφηνα μια τόσο κατάλληλη ευκαιρία για να σας δείξω την αξία μου. Άκούστε, λοιπόν, αυτή την ιστορία, και θα δείτε αν έχω ύπνο να υπερηφανώμαι για τις κατακτήσεις μου :

Έκαινο τον καιρό, δηλαδή τον Ιούλιο του 1932, βρισκόμουν στο Μπουένος - Άιρες. Το υπερκομάντιο, με το όποιο ταξείδενα, θα έμνε εκεί παρα σούστες δέκα μέρες, γιατί είχε λάθει με άφοροτή βλάβη στις μηχανές του κι' έπρεπε να επισκευασθή. Όλοι φυσικά α ταξιδευτές ήσαν ύποπτοι στην κα' χητοσύνη από την έπαρση μιά τεραστία άπορρημίας για ψυχική όδύνη. Εγώ όμως είχα θεωρήσει αυτό το άπορρητό για καλό αίνον να έτσι με ένωσανα πάτηρα στο λιμάνι του Μπουένος - Άιρες κι' άρχισα να γυφώσθαι στους έφορους, σαν περιηγητής ή σαν χυφός. Ήταν άπαισιμα. Ο κόσμος είχε ξεφύθη στις λευκοφύες, στανών στις βιτρίνες των καταστημάτων, διάβαζε τις έπαρσές μ' έρωσε άδιάκοτα ρωτίαια. Δέν κατάλαβα πότε γυφιστο. Έβλεπα τώρα τις φωτιές γυφίλας ν' άνιόνον και διάβαζα στα παλάζωρα λαμπύρια τους τι όνόματα ένα σωρό γυφισών και φαρμακείων. Έτσι βρήθηκα στην όδο

Την άρραζε από τα μαλλιά και την έρωζε κάτω...

Σαμριάντο. Έδώ ή κίνηση ήταν περιωδότερη, μιά ό κόσμος ήταν πολύ διαφορετικός. Οι άνδρες ήσαν ντυμένοι μ' έξεζητημένη κομφοτήρα, ή χυφά άδύνατα πρόσωπα από τα ξεναγία και τις καταχρήσεις, ή ήσαν έξωτα γυφισοί, με τις ξεροχρωμες φορεσές τους και τα τοπιτσιάρα τους. Ή γυναίκες ήσαν όλες τί εθολικά όμορφες. Είχαν μιά όμορφιά που προκαλούσε και τα βαρμένα μέλη των τους πετούσαν παραξένες φλύγες. Περιπατούσαν κοινώντας, λένον στανιά το όσθια τους και χητούνον τ' άναγνώριμα βραζιλία, με τα όποια είχαν στανιόμένα τα χέρια τους.

Ή πιο τολημής άπ' αυτές, πλησιάζον τους ξένους, τους άρταζον το καπέλλο τους και χανόντουσαν με μικρά γυφισόρα βηματά προς τις έσοδους των στανιών, άναρπώντάς τους έτσι να τις ακολουθήσουν. Έγώ, έπειδή δέν ήθελα να πέσω στην άγκαλιά της πρώτης όμορφης γυναίκας, είχα χυφίσει το σωφο μου στην τσέπη μου και βάδισα ήσυχο στο δρόμο, διασχεδίζοντας με τα διάφορα έπεισόδια, που προκαλούσε αυτή ή παρόξενη έκλογή του έφημμου φίλου. Μιά στιγμή έμνε ένωσισ τη σπα μίας γυναίκας να γυφιστώ, δίπλα μου κι' άνάπνευσα το βαρύ άρωμα της. Έπειτα ένα λεπτό χέρι πέρασε με τρυφερότητα στο μαρτίσο μου κι' όκονια μιά μεταλλική φωνή, σχεδόν παιδιάτικη, να με κληροπεριζή :

—Μπουόνα όβρα, σενό.

—Μπουόνα νόστες, της υπάτητρα, κληρομυφώνοντας την, κι' έκανα να ταχύνω το βήμα μου.

Τότε αυτή ή μικρούλα γάντζωσε πάνω μου, έρωσε τα νύχια της στο χέρι μου και άρχισε να βγάζει ασταραχτικές φωνές. Ο κόσμος τώρα ήζε μασεμένη γύρω μας και γυφισόσε. Ή γυναίκα με πείραζε κι' εγώ ήτομαζόμουν να τους άρρωσο όλους της γυφές, όταν μιά βαρμιά άνδρική φωνή έδων έδων από τον κόσμο να ήσυχάζω.

—Τρανσπλιτάδ ! (ηουζία), φωνάζε ό άγνωστος.

Έπειτα, μ' έπίσημο ύφος, σπορχώρισε προς έμένα και με χυφίτησε με μιά ψυχρή άπόκλιση. Ύστερα μου δήλωσε, σε μιά γλώσσα που ό θεός να την κίνη άγγλίζω :

—Έσθόδατε αυτό το κορίτσι και πρέπει να το παντρευθήτε ! Φαίνεσθε έξωτα πλάτωνα. Πρέπει λαπόν να σεβαθήτε τους νόμους της χυφρας που σας φιλοξενεί...

Διαμυφνήθηκα μ' όλη μου τη δύναμη. Ο άγνωστος όμως με διαμυφάζεσε μ' ένα χαμφύλο και με παρακάλεσε να καταδεχθώ να πω μαζί του ένα μπουκαλάκι κρασί. Σκέφθηνα ν' άνορθώ, μ' αυτό δέν θα ήταν καθόλου εθνεγικό έμ μέρους μου. Έτσι τον άρραξα να με παρ-

αφή σ' ένα καταγώγιο. Ή μικρούλα μάζ ακολουθούσε κλαίγοντας άκόμα με παρόντο. Όταν καθήσαμε στο τραπέζι, ό άγνωστος μου έδρε τ' όνομά του και τ' όνομα της μαζής διαδούσας.

—Δόν Άλμπερτό ό Μαρίλος. Ή εξαδέλφη μου Καρμινούτα.

—Χάιρο πολύ ! του κίπντηρα με ψυχρότητα. Γι' όβλεπε από μένα :

—Ο σενό βάξεται και δέν κάνει καθόλου καλά. Ο σενό προσόδατε την Καρμινούτα ! Ο έρως στην Αργεντινά είνε έρωός ! Τις άμνηρίσατε να σας προσφέρω το φιλι της. Α, σενό, καλύτερα να την σεστανώτε, παρά να της κάνετε αυτή την προσβολή. Ή Καρμινούτα είνε πλάουα. Θα μπορούσε να σας κίνη εθνεγική. Ή ίπτηρα της έρωε το μεγαλύτερο ξενοδοχείο στο Μπουένος - Άιρες. Όχι, σενό, είσαστα άσυχζώριτος !...

Ο Δόν Άλμπερτό ό Μαρίλος παρηγγίλε και τέπηρα κοπιούλα. Έπειτα μου προσέφερε ένα άρωματικό ποφό και ξεπλώθηκε πτό άνταναπικά στην καρδιά του. Ή Καρμινούτα είχε πιά γυφισόσει το χέρι της διαταχτικά στο δικό μου κι' εγώ, μεθυσμένος από το κρασί και τη μουσική των Αργεντινών, άρχισα να εθρασοπέμια για την περιπέσειά μου. Μείναμε όραγά σ' αυτό το παρόδοσο κέντρο. Έπειτα ό Δόν Άλμπερτό φωνάζε το γκασόνι, πήρε την τρώατη της Καρμινούτας, έβγαλε από μέσα μερικά χαρτονομίσματα, πλήρωσε και κατόπι μου έλε :

—Και τώρα, είλάτε να σας φιλοξενήσω στο ξενοδοχείο μας. Το σπίτι της Καρμινούτας ήταν ένα πολυτέλειόστο μέσοφο. Ένα σωρό κορίτσια μάζ ύποδεχτησαν, με ξεροπνήτα χαράς και γέλια. Ή Καρμινούτα φωνάζε ότι ήταν ύποφρήνη για μένα, γιατί με συνέσπρωσε σ' όλες τις ένοίκους μ' ένα σωρό κολακηνικά και τρυφερά λόγια. Το ίδιο έκανε και στη ίπτηρα της. Ή σενόρα Γκολάντα ό Φενανόδες, ή μητέρα της, ήταν μιά πολύ άμορφη γυναίκα σαρφάτα χυφόν.

Μου έρωζε με εθνεγιστρα το χέρι και με κίτταζε μ' ένα βλέμμα που ύπόσχετο πολλά. Είδα την Καρμινούτα να δαγκώνει τα χείλη της από τη γήλας. Έπειτα με παρέρωσε ως το διαμέρισμά της, για να μου δείξη το θεσάτιό μου.

Πέρασα μιά άξεζαστη μέρα. Όλοι εκεί πέρα με περιπαύωνταν και μου έδωχαν έξορπητο συμπάθεια, γιατί είχα κατορθώσει να κερδίσω την καρδιά της Καρμινούτας. Γι' αυτό κι' εγώ δέν είχα πιά καμιά διάθεση να φηρω από το Μπουένος - Άιρες. Τρώαζα να πείσω την Καρμινούτα να μη σκορπίξη για μένα τα λεπτά της. Ή όμορφη μικρούλα δέν μπορούσε να καταλάβη γιατί έμνε ξένος δέν έρωπταν χυφάματα από μιά γυναίκα που τον άρταζα.

—Δέν μ' άγαπάς, μου παραπονώταν, με δάκρυα στα μάτια. Άν ήσον προάγμα φίλος μου, θα δέχονταν να σου πλήρωσει τις δασκαλιές σου, άπως δέχονταν όλοι οι εθνεγείς Αργεντινοί...

Ή μέρες όμως περνούσαν και τέλος ήρθε ή ώρα που θα έρωσε το υπερκομάντιο. Άναρπώντάς να το πώ στην Καρμινούτα, Άρχισα να κλαίω και να κινώζω ότι θα έρωζα μαζί μου. Ή φωνές της άνωστανόταν στο ξενοδοχείο και μάζεραν στο διάδρομο όλες τις ένοίκους της. Ή σενόρα Γκολάντα ό Φενανόδες :

—Αυτό σας το χαρζεί ως ένθιμο ή Καρμινούτα, μου έλε.

Κι' έπειτα, άγκαλιώντάς με παθητικά, μου έδωσε ένα άτέλειστο φιλι, λέγοντάς μου :

—Κι' αυτό σας το χαρζεί εγώ !...

Κι' έπειτα έρωγε από το πλοίο, με την ίδια βαισινή που είχε έρωθει, γυφίζοντας κάθε τόσο, για να μου στείλη ένα χαρτοπέσο. Σίμωρα έχω όσθια το ρολόγι ή Καρμινούτας. Μά δέν μπορώ να ξελάσο την γήλας έσθικου του παθητικού φίλου, του φίλου μάζ έρωτευμένης Αργεντινας.